

OVERDENKING

Levensweg, deel 3

Toen Jezus werd weggeleid, hielden de soldaten een zekere Simon van Cyrene aan, die net de stad binnenkwam. Ze legden het kruis op zijn rug en lieten het hem achter Jezus aan dragen. (Lucas 23:26)

De kinderen van de Kinderkerk volgen op weg naar Pasen de levensweg van Jezus. Een levensweg die “ongewoon” was - zoals we zingen met hun projectlied.

Nu heeft natuurlijk *iedereen* een levensweg. En soms komen de levenswegen van twee verschillende mensen bij elkaar. In het vorige kerkblad zagen we hoe de levensweg van Jezus die van Barabbas kruiste. Of: de levensweg van Barabbas die van Jezus. Dit keer kijken we hoe de levensweg van Jezus en die van Simon van Cyrene samenkomen.

Het overkomt hem echt, lijkt het. Simon is ‘gewoon’ een voorbijganger, op weg naar de stad. Hij komt in het rumoer van de stoet van Jezus terecht. Jezus bezwijkt, onder het gewicht van het kruis. Waarschijnlijk: de dwarsbalk, die de veroordeelden zelf naar de plaats van de terechtstelling moesten dragen. De Romeinse soldaten houden vervolgens deze Simon aan en gebieden hem de dwarsbalk van Jezus over te nemen.

Waarom Simon? Ik ben bang dat we dan bij iets minder fraais komen dat helaas van alle tijden blijkt te zijn. Simon is Simon “van Cyrene”. Cyrene lag in Noord-Afrika. Dus: Simon was een buitenlander! Herkenbaar, als buitenlander, met een wat donkerder huidskleur. Dat hij er wordt uitgepikt is waarschijnlijk ook uit ‘tactische’ overwegingen. Als je daar een ‘echte’ jood voor vraagt, komt de hele stad in opstand. Maar ondertussen is het natuurlijk pure discriminatie. De ‘buitenlander’ moet het vuile klusje klaren. En dan vindt iedereen het prima, en komt er niemand in opstand...

Simon wordt op deze manier wel heel nauw bij het lijden van de Here Jezus betrokken. En het lijkt erop, dat dit diepe indruk op hem heeft gemaakt. Marcus schrijft dat Simon de vader is “van Alexander en

Rufus”, 15:21. Die Alexander en Rufus zijn kennelijk bekenden, voor de mensen voor wie hij zijn evangelie schrijft. Waarschijnlijk waren ze lid van de jonge christelijke gemeente. Waren ze juist via hun vader, die het kruis van de Here Jezus had gedragen, tot geloof gekomen? Het lijkt er wel op.

Eén van de twee broers komen we in de bijbel nog een keer tegen, in de brief aan de Romeinen. Paulus doet daar op het eind een zekere Rufus de groeten, 16:13. Is dit dezelfde Rufus geweest? Dat lijkt heel aannemelijk. Kortom: alles wijst erop dat (Alexander en) Rufus binnen de eerste gemeente een belangrijke plek in heeft (hebben) genomen. En dat zou heel goed begonnen kunnen zijn met dit moment. Toen zijn (hun) vader werd gedwongen de dwarsbalk van het kruis van Jezus van Hem over te nemen.

Ondertussen is het een diep beeld. Normaalgesproken was de persoon die de dwarsbalk droeg, zelf de veroordeelde. Simon wordt bij de plaats van de terechtstelling van de dwarsbalk verlost en mag terug stappen in de menigte. Daarmee staat hij uiteindelijk voor ons allemaal. We hebben stuk voor stuk het oordeel verdiend. In die zin geldt: we zijn allemaal op weg naar de plaats van de terechtstelling. Onze eigen terechtstelling... Maar dan het wonder. Daar wordt het hout van ons afgenomen en krijgen we te horen dat we vrijuit mogen gaan. De last wordt gelegd op de Here Jezus. En dat is de kern van het evangelie.

En het beeld geldt ook op een andere manier. Meerdere keren roept het evangelie ons op om ook zelf ons kruis te dragen. Om omwille van de Here Jezus onszelf te verloochenen. Ook dat zien we bij Simon verbeeld. Hij gedwongen. Wij als het goed is vrijwillig. Omwille van de Here Jezus zijn we bereid bepaalde dingen te laten. Juist omdat we weten dat de last die Hij voor ons droeg, nog veel zwaarder was.

*Daar G'U voor mij hebt in de dood gegeven,
hoe zou ik naar mijn eigen wil nog leven?
Zou ik aan U voor zulk een bitter lijden
mijn hart niet wijden?*

(Liedboek Gezang 177:6)

Ds. K.A. Hazeleger